

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Clara Raphael

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 77.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939951488/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

Hvilken Nat, Mathilde! Endnu svæve de lyse Billeder for mit Øie, i magisk Glands, endnu toner hans Stemme i min Sjæls Inderste! Jeg har dandset! Aldrig før har jeg vidst, hvad det var, at dandse. Det var, som jeg blev baaren af Tønerne, som vi hævede os over Jorden, til Paradis! – Og siden! Da han fulgte mig til Vognen, Mathilde, da saae han paa mig med et Blik, saa tillidsfuldt, saa straalende, som kun *hans* Blik kan være, trykkede min Haand, og hviskede: »imorgen,« idet han løftede mig op i Vognen. Da jeg saae mig tilbage, stod han endnu paa samme Sted. Jeg mangler Ord, til at udtrykke det, som fylder mit Bryst! Hvorfor skal jeg være saa lykkelig, jeg, der har gjort saa lidt for at fortjene det?

Stjernerne forsvinde lidt efter lidt! Hvorfor jager dog Solen dem bort? De vare tilstede ved hans Fes; saa længe jeg saae dem, syntes jeg ikke, den var ganske forbi. Dog »imorgen« sagde han; og nu er det jo Morgen! Altsaa idag! O, vær tusinde Gange hilset, Du skønne Sol, vær velsignet, fordi Du bringer Dag og Fornyelsen af min Lyksalighed!

Hvorledes skal jeg faae Tiden til at gaee? Hvorledes skal jeg være istand til at vise mig for de Andre, besvare deres kjedelige Spørgsmaal, og vise mig som ellers i den Stemning jeg nu er i? Jeg vil prøve paa at hvile lidt. Saa slipper jeg for alt dette, Tiden gaer, og kanske en barmhjertig Drøm vil tilbagetrylle mig i de forsvundne, lykkelige Timer. –

Han har skrevet til mig! I de ømmeste, i de kjærligste Udtryk siger han mig, hvad jeg anede, men aldrig vovede at sige mig selv: At han elsker mig. Hvorledes kan jeg rumme denne Tanke i mit Hjerter? Kan Himlen faae Plads i et Menneskes Bryst? – Jeg kan gjøre ham lykkelig! Jeg troer det, thi han siger det! Og han kan tvivle om min Kjærlighed! Han beder mig ikke overilet at tilintetgjøre et Haab, der, hvor dristigt det end er, ikke har sin Grund i Overmod og Selvtillid, men i en Kjærlighed, hvis Lige der ikke kan findes. »Skulde De kun kunne elske den Mand, som var Dem værd, og stod Dem nær i ophøiede Egenskaber, da maatte en Engel komme ned fra Himlen, thi en saadan Mand findes ikke paa Jorden,« skriver han: »Claras Kjærlighed bliver altid en Naadegave.« – Ja, en Naadegave, men denne Gave kommer jo fra ham selv, som indgjød mig